

vælge vor Omgang, som vi selv synes, og igen begynde at føre Hus. Og jeg gad set den, der har Vilhelmines Evne til at repræsentere. Du maa indrømme mig, Tante Bertha, at naar hun er glad og føler sig tilfreds, er Vilhelmine en charmerende Værtinde, der uvilkaarlig indtager alle. I København vilde hun glemme alle sine Nykker, og der kunde endnu blive to lykkelige Mennesker af os. Og nu forstaar du, Tante Bertha, hvad det vilde betyde for mig, dersom — —."

Der blev i dette Øjeblik banket paa Døren. En af Pigerne kom ind med et Telegram.

Jægermesteren foer op og bad Tanten undskylde, at han maatte afbryde Samtalen. Det var Forretninger! Han snappede Telegrammet ud af Pigens Haand men brød det ikke, før Fru Bertha var ude af Døren. Selv da tøvede han lidt, inden han fik Mod til at aabne det.

Saa rev han rask Papiret op.

Nogle Minutter efter viste han sig ude paa Verandaen, hvor alle fire Damer nu igen var samlede. Med Telegrammet i Haanden forkyndte han, at hans Broder Asmus vilde komme dertil i Løbet af Natten.

„Han skal hentes i Odense. Han kommer med Midnats-Ekspressen og rejser allerede igen imorgen Eftermiddag," meddelte han, hvorpaa han vendte tilbage til sin Stue uden nærmere Forklaring til de forbavsede Damer.

Inde hos sig selv gik han nogle Gange frem og tilbage paa Gulvet, tændte en Cigar — hans Haand rystede endnu efter den overstaaede Sindsbevægelse — og lod sig synke ned i en Lænestol. Han var nu blot lidt ærgerlig paa sig selv, lidt skamfuld over sin ganske overflødige Nervøsitet, som maaske ovenikøbet — det manglede bare! — havde gjort hans Optræden i disse Dage lidt latterlig. Herregud, han vidste det jo dog . . . han havde jo hele Tiden sagt det til sig selv, at Sagen saamænd nok ordnede sig.

Men Banken havde unægtelig været ualmindelig uforskammet. Hvad han ikke i sine mest nedslaaede Øjeblikke havde